

Chương 1

Ta Đói Bụng...

Trong bóng tối, Tần Khả Tuyên vốn đang ngủ say bỗng nhiên mở mắt ra, con người đảo một vòng thẳng hướng ban công, một tay từ dưới gối lấy ra một vật, sau đó như một con cá chép bật người dậy nhanh chóng nấp đằng sau rèm cửa ban công.

Tần Khả Tuyên nhẹ nhàng kéo ra một lỗ nhỏ trên tấm rèm, đem mắt tiến đến gần khe hở đó, chuyên chú để ý động tĩnh ngoài ban công, chỉ một lát thì nhìn thấy một bóng dáng xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Xem xét từ chiều cao đến thân hình, Tần Khả Tuyên có thể khẳng định đây là một tên con trai, cô như có như không nhíu nhẹ đầu lông mày.

Chỉ thấy tên con trai đó rón ra rón rén đi tới, nhẹ nhàng giật chốt mở chiếc cửa kỳ quái trong suốt đó ra, rón ra rón rén đi tới, có thể là do trong phòng quá tối, tên đó không cẩn thận thì bị vấp vào một cái hòm làm té, phát ra tiếng vang “Bang”, thấy người trong phòng không có bất kỳ động tĩnh gì, tên con trai nặng nề mà thở dài một hơi.

Trốn ở sau tấm rèm, Tần Khả Tuyên cười nhạt hừ lạnh một tiếng, hô hấp hỗn loạn, thân pháp vụng về...không hề có chút sát khí nào, trên người hoàn toàn không có một chút dấu hiệu gì là người phù hợp với việc luyện võ.

Tần Khả Tuyên lẳng lẳng đứng ở sau tấm rèm cửa tỉ mỉ quan sát, chưa tới thời khắc máu chốt, cô đều sẽ không dễ dàng tự động xuất hiện.

Tên con trai sau một hồi cụng đầu, va chạm lung tung cuối cùng cũng mò được đến giường, hấn ta ngồi ở bên mép giường đưa tay nhẹ nhàng chạm vào tấm chăn, đó là vị trí đặt hình nộm thể thân của Tần Khả Tuyên, phía dưới chăn chỉ là một cái gối đầu mà thôi, hành động này của tên con trai làm cho Tần Khả Tuyên tiếp tục nhíu mày.

“Tần Khả Tuyên, dậy dậy.” Hái Hoa Tặc nhẹ nhàng mà vỗ vỗ lên “Tần Khả Tuyên” dưới chăn, “Ý? Đây là...”

Bị phát hiện rồi! Tần Khả Tuyên khẽ di chuyển cơ thể, nhanh chóng đi tới sau lưng tên đó, một tay nhanh chóng nắm chặt tay của tên con trai vặn ra phía sau, giữ chặt hấn, một cái tay khác cầm lấy con dao nhỏ rồi kê lên cổ hấn.

“A!” Tên đó bất thành linh bị tấn công đã bị làm cho hoảng sợ.

“Câm miệng! Nếu như không muốn chết!” Con dao trên tay Tần Khả Tuyên nhẹ nhàng mà rạch xuống một đường, lập tức tạo ra một vết máu nho nhỏ trên cổ hấn, lời uy hiếp trong miệng là không bao hàm bất cứ cảm tình gì.

Ân Húc Đông đột nhiên bị người bắt, khiếp sợ la một tiếng, sau đó thì ngay lập tức cảm thấy cái cổ bị một vật mát mẻ xước qua, nhói nhói lên, vừa nghĩ đã biết ngay, cậu, đã bị cắt cổ!!! Nhưng, giọng nói này rõ ràng chính là của người mà cậu nửa đêm trèo ban công sang tìm Tần Khả Tuyên!!!

Gặp phải tình huống này, phản ứng của con người đều là đủ loại đủ dạng, mà Ân Húc Đông thì ngoan ngoãn chọn lựa nghe theo mệnh lệnh của Tần Khả Tuyên - câm miệng, con dao của người ta vẫn còn kề vào cổ cậu đó, nếu như làm kích động nhỏ, run run tay một cái, vậy thì cậu sẽ chết không nhắm mắt ngay.

Nói thật, nếu như nói cậu không sợ hãi, vậy hoàn toàn là gạt người! Mặc dù cậu ở trong trường học là một tên tiểu ác bá hoành hành ngang ngược người gặp người sợ, nhưng đó đều là quyền cước cãi nhau âm ỉ, lấy việc động đao lấy mạng người mà so sánh, hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Chiều cao của Tần Khả Tuyên so với Ân Húc Đông thấp hơn một cái đầu, thân hình chênh lệch quá lớn khiến cô nâng cánh tay lên cực kỳ không thoải mái, thế là cô nghĩ cũng chưa nghĩ thì đã giơ chân lên, một cước đạp lên đầu gối của Ân Húc Đông, Ân Húc Đông bị đạp đau lập tức cong chân khụy xuống, “Đau...”

“Câm miệng!” Tần Khả Tuyên lại đạp cậu ta một cước.

Tần Khả Tuyên bắt đầu tiến hành thẩm vấn cậu ta: “Người là ai?”

“Đông Tử! Tôi là Đông Tử!” Ân Húc Đông nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tên đầy đủ.”

“Ân Húc Đông. Cô...”

“Bớt nói nhảm đi! Người cùng ta có quan hệ như thế nào?” Tần Khả Tuyên lại đạp Ân Húc Đông một cước.

“Chúng ta cùng nhau lớn lên a.” Rút kinh nghiệm Ân Húc Đông không dám lại tiếp tục nói lung tung nữa, con nhỏ này chắc là tiêm máu gà¹ rồi quá! Thần kinh khùng khùng!

Tiêm máu gà, là thuật ngữ lưu hành trên mạng, dùng để chỉ những hành vi theo đuổi thần tượng đến “điên cuồng”, “si dại” mê phim ảnh, mê nhạc, mê sách của thần tượng; cũng được dùng để miêu tả một người hưng phấn quá mức, mang ý nghĩa chế nhạo. Tiêm máu gà đã từng là một loại “liệu pháp bảo vệ sức khỏe” lan tràn điên cuồng ở thời kỳ Cách mạng Văn Hóa của Trung Quốc.

“Một vấn đề cuối cùng, người hơn nửa đêm chạy tới tìm ta rốt cuộc có ý đồ gì?”

Có, ý, đồ, gì? Nói đến đây, hình như cậu thực sự có ý đồ tới tìm nhỏ thì phải! Ân Húc Đông u oán trả lời: “Tôi chẳng qua là nghe nói cô xảy ra tai nạn giao thông bị thương, ghé thăm cô một chút mà thôi, tuyệt đối không có ý định làm gì!”

Tần Khả Tuyên lấy ngón tay đặt lên động mạch của Ân Húc Đông thăm dò một chút, xác định Ân Húc Đông không có võ công, không thể tạo thành uy hiếp đối với cô (Ân Húc Đông khóc: Chị hai, rốt cuộc ai đối với ai có uy hiếp a?). Sau đó, Tần Khả Tuyên lấy con dao đang kề trên cổ Ân Húc Đông về, ngồi ở trên mép giường, trên đùi của cô có thương tích, máu động tác vừa rồi không tốt cho việc phục hồi vết thương. Quan trọng nhất bây giờ là nghỉ ngơi thật tốt, như vậy cô mới có thể bảo đảm lấy trạng thái tốt nhất đi đối mặt với toàn bộ hoàn cảnh quái dị trước mắt.

Ân Húc Đông đang quỳ ở đó lồm cồm bò dậy, ngồi ở trong cái góc cách Tần Khả Tuyên xa nhất, quan sát nhất cử nhất động của Tần Khả Tuyên, đáng tiếc trong phòng quá tối, cậu ta ngoại trừ nhìn thấy bóng dáng Tần Khả Tuyên ra, căn bản là không nhìn rõ được nét mặt của cô, cũng không biết cô có còn phát điên nữa hay không, vì thế cẩn thận hỏi: “Này, cô bị sao thế? Đã xảy ra chuyện gì rồi à?”

Tiểu bạch thổ biến thành nữ ma đầu? Cùng Tần Khả Tuyên trước đây cậu quen biết quả thực như hai người khác nhau! Theo lý mà nói, sau khi xảy ra tai nạn giao thông, tính tình cũng không thể nào có biến hóa lớn như vậy được? Đúng rồi! Cậu đêm nay chính là tuân theo mệnh lệnh của mẹ sang hỏi thăm vết thương của nhỏ ra sao rồi, như thế nào lại biến thành tình cảnh hiện giờ nhỉ?

Ân Húc Đông cẩn thận quan sát Tần Khả Tuyên đang ngồi bên giường yên lặng nhắm mắt nghỉ ngơi, cảm thấy cô dường như đã có chút khỏe hơn, nuốt nước miếng, nhỏ giọng hỏi: “Cô không sao chứ?”

Tần Khả Tuyên lông mày cũng không động một cái.

“Cô ~ hình như rất không khỏe, có cần đi khám bác sĩ hay không a?” Không phải hình như mà chính xác là cực kỳ không khỏe! Cùng biểu hiện phát bệnh của người bị bệnh thần kinh không khác nhau lắm! Khốn thật! Bị nhỏ đạp cho mấy cái dạn là bị bầm tím rồi, đầu chết đi được!

Tần Khả Tuyên mở hai mắt ra, ánh mắt lạnh lùng bắn thẳng về phía tên con trai không ngừng ồn ào kia, tay tùy ý ném một cái, con dao ở trong tay lập tức phi thẳng ra ngoài, lướt qua lỗ tai của Ân Húc Đông nhân tiện cắt đứt mấy cọng tóc sau đó đung vào tường “loang choang” rơi xuống mặt đất.

Ân Húc Đông tỏa mồ hôi lạnh ra, tròng mắt dần chuyển xuống dưới, nhìn thấy con dao gọt hoa quả đang yên lặng nằm trên mặt đất, đây không phải là thứ vừa rồi tiếp xúc thân mật với mạng sống của cậu xảy ra hồi nãy sao, mẹ ơi! Con nhỏ này bị trúng tà thật rồi?! Song dưới nỗi khiếp sợ của Ân Húc Đông là phần

nộ cực độ, nếu như vừa rồi cảm không chắc nó mà nói, thì cái mạng nhỏ của cậu từ đây chắc sẽ phải cùng thế giới nói Byebye rồi!

Tần Khả Tuyên cúi đầu nhìn bàn tay cứ mở ra rồi đóng lại, căn cốt của cái cơ thể này thật sự là quá kém, lại có thể không cắm con dao vào trong vách tường được? Cơ thể như vậy, ngang bằng phế nhân.

Tần Khả Tuyên ngẩng đầu nhìn về phía Ân Húc Đông không ngừng ở đó hít thở sâu còn lắm bầm, chân mày nhíu càng sâu hơn, có nên giết hẳn diệt khẩu hay không nhỉ? Mặc dù sát thủ bọn cô có quy tắc nghiêm mật, bình thường cũng sẽ không tùy ý giết người, nhưng nếu là tình huống đặc biệt thì có thể phá lệ.

Ân Húc Đông hoàn toàn không hề biết rằng “Thanh mai” của cậu ta đang suy nghĩ xem có nên giết cậu ta diệt khẩu hay không, hít sâu một hơi, muốn đề lừa giận xuống, “Mình không tức giận, không tức giận, chỉ là bị ném dao mà thôi, chỉ là thiếu chút nữa chết mà thôi, chỉ là, đêch! Mình thiếu chút nữa bị giết, còn không tức giận!”

Đáng tiếc cậu ta càng nghĩ thì lại càng tức giận, càng tức giận thì lại càng xúc động, càng xúc động thì hành động lại càng không thông qua đại não suy nghĩ mà lập tức vọt tới ngay trước mặt của Tần Khả Tuyên, xoa hông, cắn răng nghiêng lợi nói: “Được lắm, tôi xem cô căn bản là bị điên rồi! Tùy tùy tiện tiện thì đã dùng dao cắt cổ người, còn ném dao về phía người ta?! Tôi phải nói với cô chú một tiếng, để cho họ dẫn cô đi gặp bác sĩ tâm thần, xem cô rốt cuộc là đang phát bệnh thần kinh gì!”

“Ồn ào.” Tần Khả Tuyên dùng giọng nói cực lạnh nói ra hai chữ.

Huyệt Thái Dương của Ân Húc Đông lập tức nhảy thành thạch, “Cô, nói, cái, gì? Tôi xem cô đó chính là bị quỷ nhập hồn! Điên rồi chứ gì!”

Tần Khả Tuyên nhướn mắt lên, vươn ngón trở hướng Ân Húc Đông ngoắc ngoắc, Ân Húc Đông không rõ chuyện gì khom người cúi xuống, Tần Khả Tuyên đảo ánh mắt một cái, một tay giơ lên hạ xuống, một con dao bỏ vào cổ Ân Húc Đông còn để lại một đường máu, Ân Húc Đông lập tức “bịch rầm” ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Địch nhân nói cũng tin? Người này cũng quá ngây thơ rồi. Bất quá sức quan sát của người này không tồi, thế nhưng có thể nhìn ra cô là quỷ hồn nhập vào thân thể này.

Nếu không phải suy nghĩ đến tình cảnh xa lạ xung quanh, lo lắng giết hẳn ta rồi sẽ dẫn tới phiền toái không cần thiết, con dao của cô không phải chỉ làm cho hẳn hôn mê thôi đâu. Cô giơ cái chân vẫn còn chưa bị thạch cao bó chặt, đập lên người Ân Húc Đông, dùng sức một chút, đẩy hẳn lăn mấy vòng cách xa chiếc giường.

Sau đó, cô từ mép giường ngồi xuống sàn nhà, ngồi xếp bằng, bắt đầu tiến hành thở nạp tu hành, làm cho cái cơ thể phế phẩm mình chiếm cứ không hề có nội lực lại một lần nữa bắt đầu tu luyện nội công.

Tần Khả Tuyên một bên nhớ lại nội công tâm pháp một bên chậm rãi thả lỏng thể xác và tinh thần, đem ý niệm tập trung lại, gạt bỏ mọi nhân tố cảnh vật gây nhiễu loạn xung quanh, thông thả hô hấp, đồng thời khi hít thở, ý niệm theo không khí đi xuống buồng phổi, vận chuyển một vòng ở tim sau đó dần dần dồn xuống dưới, lấp đầy khoảng trống ở đan điền. Cứ lập đi lập lại chu kỳ đó mấy lần, đầu đầy mồ hôi, cô mở mắt ra, giơ tay lên, dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán đi, thì thào tự nói: “Vẫn còn chưa đủ.” Sau đó nằm dài trên giường nhắm mắt lại ngủ.

Ngày hôm sau, Ân Húc Đông đỡ đỡ chiếc cổ đau nhức từ trên sàn nhà từ từ tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thấy Tần Khả Tuyên ngồi ở trên giường, nhìn vào ánh mắt hờ hững của cô, hoàn toàn trái ngược hoàn cảnh của cậu ta, phủ bụi trên quần áo bước mấy bước, há mồm: “Cô, cô, muốn như thế nào?” Giọng nói có chút khàn khàn, đoán chừng là do nằm ở trên sàn nhà suốt cả một đêm nên đã bị cảm lạnh.

Ân Húc Đông dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Tần Khả Tuyên như hai người khác hẳn, Tần Khả Tuyên bạo lực khát máu này thật khác xa so với Tần Khả Tuyên nhát gan như thỏ để lại đặc biệt yếu đuối mà cậu biết trước đây? Mẹ ơi! Sẽ không phải là cậu gần đây đọc tiểu thuyết huyền huyền nhiều quá, nên thấy thế giới này cũng trở nên huyền huyền rồi chứ? Không đúng! Cái loại xuyên không a trùng sinh a đều là thứ người ta YY (tưởng tượng) ra, nghe mẹ nói con bé này mấy ngày nay không khỏe, chắc không phải là học người ta uống thuốc rồi chứ?

“Nghe đây, nếu như chuyện giữa chúng ta có kẻ thứ ba biết, ta không ngại nhắm trúng một chút.” Tần Khả Tuyên nhàn nhạt nói ra lời nói tưởng chừng như vô hại nhưng thật ra vô cùng máu lạnh.

Ân Húc Đông mở miệng muốn nói gì đó, thì giọng nói của Tần Khả Tuyên đã cắt ngang cậu ta, “À, người có thể thử nhìn xem.” Tầm mắt rơi xuống đấng sau Ân Húc Đông.

Ân Húc Đông theo tầm mắt Tần Khả Tuyên liếc cái thứ nằm ở trong góc đó một cái, nhìn thấy con dao gọt hoa quả trên đó vẫn còn dính máu của cậu ta, im lặng rơi lệ, đêch! Cậu có thể có bao nhiêu cái mạng để thử a?

Cậu ôm vết thương trên cổ đã đông máu lại, đứng lên, hừ, cậu căn bản cũng không cần phải nghe mẹ nói qua đây nhìn cái người được gọi là sắp chết, trên thực tế so với bất cứ ai đều khỏe mạnh hơn, Tần Khả Tuyên! Mà là nên lo lắng cho con trai của mình một chút có thể trong lúc vô tình bị người mưu sát, một đi không trở lại hay không đi!

Ân Húc Đông không nói tiếng nào đi tới ban công, suy nghĩ từ đâu tới đây thì về lại nơi đó. Ban công phòng của cậu ngay bên cạnh ban công phòng của Tần Khả Tuyên, nhắc chân nhảy qua một cái là có thể từ bên này sang bên kia, hồi bé có một khoảng thời gian cùng chơi với Tần Khả Tuyên, hai người cũng sẽ ở giữa hai ban công này bò qua bò lại. Mãi đến một khoảng thời gian sau khi cả hai lớn lên, cậu càng ngày càng không kiên nhẫn quan tâm người bạn từ thuở nhỏ vừa gầy yếu lại còn là quý khốc lóc, không thích để ý nhỏ nữa, hai người cứ thế lâu dần không gặp nhau, bọn họ cũng không còn trèo đến ban công của người kia nữa, tới hôm qua là “lần đầu tiên” sau nhiều năm cậu trèo sang ban công phòng nhỏ, kết quả vừa mới ra trận thì đã gặp bất lợi bị đánh xiu ở trong phòng của đối phương, ngẫm lại đều cảm thấy đã xui xẻo lại càng xui xẻo hơn!

“Đó là phòng của người?” Tần Khả Tuyên đi theo phía sau Ân Húc Đông, đột nhiên mở miệng hỏi.

Ân Húc Đông đứng ở trên ban công nhà cậu ta, xoay người lại, nhìn thấy một chân của Tần Khả Tuyên bó thạch cao thật dày, sắc mặt tái nhợt, đang từng bước từng bước đi đến, có vẻ rất khó khăn. Nếu như không phải đã biết năng lực của nhỏ rồi, thật đúng là một chút cũng nhìn không ra đây là nữ ma đầu tối hôm qua.

“Cô lại muốn làm gì? Tôi cảnh cáo cô đừng xằng bậy nha!” Ân Húc Đông khăn trương lui về phía sau.

“Ta đói bụng.”

Chú thích:

1. Trước đây ở Trung Quốc cho rằng lấy máu gà bơm vào cơ thể sẽ có lợi cho sức khỏe; mỗi khi bơm xong thì người lâng lâng, trạng thái hưng phấn, phấn khích.